

Naar jeg nu samtidig med at ville indrømme mere virkelig, personlig Frihed fastholder Fordringen, om at Tjenestepigen skal knyttes til vort Hus ved der at have et godt Hjem, saa er deri ikke nogen absolut Modsigelse. Tværtimod mener jeg, at det ene betinger det andet. Føler man sig ikke mest hjemme der, hvor man bevæger sig med nogen Frihed? Og faar man snarest Interesse for sin Gjerning, naar man er bundet til den Time efter Time? Hjemmet skal ikke staa for Forestillingen som et Fængsel, hvortil man modstræbende vender tilbage efterat have nydt Friheden; det er *der* den tjenende ved sit Arbejde erhverver sig Ret til Livsophold, Ret til Fritid — jeg vilde gjerne tilføje — Ret ogsaa til nogen Glæde foruden den, Arbejde og Pligtopfyldelse giver. Dog, dette lader sig maaske ikke indbefatte under Rettighederne; men jeg troer, det var klogt ogsaa at henregne det til, hvad vi bør yde, for at ikke al Glæden skal søges ude og maaske blive mindre heldbringende. Det er ikke let at gjøre sine Tjenestefolk en virkelig Fornøjelse i Hjemmet; dog kjender jeg Familier, der have forstaaet det, der f. Ex. har overladt dem nogle af sine Værelser eller sin Have, for at de der kunde samle deres Venner til en Fest, og jeg tror ikke, de have havt Grund til at fortryde det. Unge Mennesker trænge til Adspredelse og til at kunne finde den uden at skulle gaa skjult eller pligtstridig til Værks.

Jeg mener altsaa som Frøken Iversen, at, have vi Øje for Kvindens Ret til større Frihed og Selvstændighed, bør vi ogsaa se at give Tjenestepigen udvidet Adgang hertil og ved en Kontrakt binde ikke blot hende men ogsaa os, saa vi ikke forholde hende den. Og desuden mener jeg, at vi bør gjøre hende Hjemmet til et Sted, hvor der er godt at være. Hvad der af hjærtelig Velvillie, af gjensidig Forstaaelse af, hvad der gjør Samlivet godt og nyttigt, selv for Mennesker i forskellige Kaar og af forskjellig Dannelse, ellers kan bringes ind i dette Forhold, det kan ikke komme ind under nogen Regel.

Maria Friderichsen.

M. Friderichsen mott.